

Dubbele identiteit: Nederlandse naam of niet?

Rini van Dijkhuizen

De vraag, die mij het meest bijgebleven is uit een van mijn workshops aan adoptieouders, is: waarom is het zo belangrijk dat een kind een naam uit zijn geboorteland heeft? Dit vind ik een zeer interessante vraag om te beantwoorden, omdat hij diverse kanten van adoptie en identiteit belicht.

Je oorspronkelijke naam?

Voor veel geadopteerden is de naam nog het enige dat binding geeft aan zijn afkomst. Ik heet Rini en ik ben er erg blij mee, dat mijn adoptieouders ervoor gekozen hebben om mijn naam te behouden, zoals ik in Bangladesh ben genoemd. Het is voor mij minder belangrijk of ik deze naam in het kindertehuis gekregen heb, of van iemand anders in Bangladesh, of van mijn Bengaalse ouders. Het mooiste vind ik, dat ik een échte Bengaalse naam heb. Nu is dit bij toeval ook een Nederlandse naam, al denken mensen nogal eens dat ze met een man te maken hebben, omdat er geen "e" achter 'Rini' staat. In het Bengaals betekent mijn naam "lied", in het Nederlands is de naam afgeleid van 'Maria'.

Mijn ouders hebben mij wel eens gezegd, dat als ik bijvoorbeeld "Hema" had geheten, zij dan wél als eerste naam iets anders hadden bedacht. En natuurlijk, als je adoptie dochter oorspronkelijk "Alayakut" heet, maak je er iets van als Alayakit of Alayakoet. Waar ik, en vele geadopteerden met mij, moeite mee heb, is een puur Nederlandse naamgeving, bijvoorbeeld omdat je het kind naar een familielid

wilt vernoemen. Ik begrijp de wens van ouders een adoptiekind zoveel mogelijk te integreren in hun eigen familie, maar hiermee ontdekt je het kind van alle oorsprong en wordt het helemaal afgesneden van zijn geboortecultuur. Dit kan veel invloed hebben op de identiteitsontwikkeling. Ik zie dat sommige geadopteerden van 25 jaar en ouder hun Nederlandse naam, al is het alleen op Facebook, terug veranderen in hun oorspronkelijke naam, als ze die ontdekt hebben.

Een Nederlandse naam?

Overwegingen, die ik gehoord heb, om je adoptiekind een Nederlandse naam te geven zijn: dan hoeft het kind niet elke keer uit te leggen dat het geadopteerd is, niet steeds zijn naam te spellen, heeft het kind minder last van discriminatie bij solliciteren en is er dus meer kans op werk.

Om met het laatste punt te beginnen: ik heb nogal eens bij een sollicitatiegesprek meegemaakt dat men verbaasd zei: "Oh, wij hadden een blanke man verwacht." Ondanks mijn foto bij mijn CV, maar dat terzijde. Zou ik dan enkel uitgenodigd zijn op

Rini van Dijkhuizen is psycholoog en biedt in haar praktijk De Wegverbreding opvoedondersteuning aan voor iedereen die te maken heeft met adoptie, opgroeien en cultuurverschillen.

www.dewegverbreding.nl

die veronderstelling? En zou ik dan afgewezen worden, omdat ik er niet-Nederlands uitzie? Dit zijn vragen waar je natuurlijk nooit een echt antwoord op zult vinden. Ik denk niet dat het bij het voeren van een sollicitatiegesprek positiever is als je een puur Nederlandse naam hebt. Op het moment dat je binnenkomt, zien ze toch dat je een kleurtje hebt, dat je heel anders bent dan ze gedacht hadden. Dit kan juist een -onbewuste- reden tot afwijzing zijn.

Ik krijg regelmatig de opmerking: "Jij bent vast in Nederland geboren, je hebt zo'n Nederlandse naam". Of het tegenovergestelde, bijvoorbeeld bij de apotheek: "Jij bent vast niet Rini van Dijkhuizen, maar..." en dan volgt er een buitenlandse naam van iemand die toevallig op dezelfde dag geboren is. Op zulke momenten word je eraan herinnerd dat je geadopteerd bent, of je daar nu zin in hebt of niet. En ondanks mijn "Nederlandse" naam, moet ik heel regelmatig mijn naam spellen, want het wordt negen van de tien keer fout geschreven.

Kortom, waar je ook voor kiest, je kind is en blijft geadopteerd. Voorkomen dat je kind gediscrimineerd wordt, op wat voor manier dan ook, kun je eigenlijk niet. Er zullen altijd situaties in zijn leven zijn, dat het zal moeten uitleggen dat het geadopteerd is.

In een heel vroeg stadium van zijn leven is er over hem besloten op een existentieel niveau, met als resultaat dat het kind niet kan opgroeien bij zijn eigen moeder/ouders. Je kunt het kind het verwerkingsproces van dit trauma niet meer besparen. Dat zal het adoptiekind of de volwassen geadopteerde zelf moeten doen op een moment dat het eraan toe is. Dit proces kun je niet verzachten door het kind een Nederlandse naam te geven. Eer daarom het geboorteland en daarmee de afkomst van je kind en behoud zoveel mogelijk zijn oorspronkelijke naam.

Dubbele identiteit

Je buitenlandse adoptiekind is niet blanco en ineens honderd procent Nederlands op het moment dat het bij jou in je gezin komt. Nee, je haalt een hele nieuwe cultuur in huis. In de genen zit de oorspronkelijke cultuur. Die voel je als adoptiekind, maar je weet niet hoe je deze cultuur kunt navenen. Je hebt immers geen levend voorbeeld. Je wordt omringd door Nederland en haar cultuur. Het besef, dat jij een kind van andere ouders opvoedt én dat het de oorspronkelijke cultuur in de genen heeft, is van groot belang voor een goede ontwikkeling van je kind.

Je kunt je adoptiekind helpen die dubbele identiteit vorm te geven door nieuws, filmpjes of foto's uit zijn land te laten zien, kleren uit die cultuur te kopen of naar iemand uit zijn land toe te gaan. Luister en kijk goed naar je kind. Als het aangeeft er niets mee te willen, is het er nog niet aan toe. Het is dan wellicht nog te spannend. Aan jou, adoptieouder, de uitdagende taak om je kind met een dubbele identiteit op te voeden en te begeleiden.

